

ВСТУП

У першій половині 2024 року мені випала змога стати частинкою 7-ї роти в одному з батальйонів однієї доволі відомої бригади, що на південному напрямку билася за українські степи.

Окрім щоденних справ, як-от копання окопчиків і стрільб, я то тут, то там чув навколо різні смішні (й не дуже) історії, байки, теревені, міфи, легенди, казки. Тож вирішив, що все це добро варто зафіксувати.

Отож зустрійте: «Сьома рота: сміх і сльози» — збірка солдатських побрехеньок з перших, так би мовити, уст. Таких рот — море, а таких історій — океан, адже війна однаково жахлива всюди, а солдатський побут однаково... смішний. Тож певен, що ви побачите тут якщо не себе, то своїх побратимів, близьких і друзів. Бо нема українця, якого не зачепила б ця війна.

Утім... мушу вам також зізнатися, що величезна кількість історій починаються зі слів: «Був у нас такий, уже покійний...».

Отже, будьте готові, що на якихось сторінках ви усміхатиметеся, а на якихось — сумуватимете, бо це війна...

На цьому ніби все.

**Включайте РЕБ
і поїхали 😊**

ДИСКЛЕЙМЕР

Абсолютно всі події, описані в цій книзі, — художня вигадка.

Будь-які збіги — збіглися. Ситуації, персонажі, події, позивні, місця та їхні описи — породжені фантазією автора, навіть якщо вам здається, що ви це десь бачили, чули або особисто брали в цьому участь.

У цій книжці вигадка все.

ДИКИЙ ПІВДЕНЬ

Ми домовилися зустрітися біля супермаркету на околиці обласного центру. З відділення, куди мав потрапити, я знав лише Турбо. Він був із тих, хто воював іще в АТО. А зараз, коли прилізла вся ця повномасштабна халепа — то першим ділом почимчикував у свій військкомат і став до лав ЗСУ.

Його справжнє ім'я — Максим, а позивний приклеївся, бо він був водієм еваку. І питань до цього не було, хіба що якби це я йому обирав позивний, то Турбо був би Диким. Коли Макс був за кермом, то почуватися безтурботно в салоні старого японського праворульного пікапа, що вже мав усі права вийти на заслужену автомобільну пенсію, — було складно.

З авто мені на зустріч вийшли двоє: один з бородою і засмаглий, інший десь такий як я — світлий, високий, з доволі блідою шкірою.

«Ух ти, які вони різні», — подумав я.

— Ну шо, Пісатель, готовий понюхати трохи війну? — кинув мені ще здалеку Турбо.

Я був готовий до шпильок у стилі «Як там просувається диванний фронт», тож довго з відповіддю не тягнув: «Готовий більше, ніж ти до демобілізації...».

Жарт був вузький, але на фоні останніх новин (неприйняття закону про демобілізацію) здавався смішним і сумним водночас. Я обійняв Макса й ми постукали один одного по плечі.

І кожен вкладав у цей стукіт щось своє. Він — по-батьківськи наче просив мене із цієї миті бути обачним, а я передав співчуття, що ось уже два роки вони не мають відпочинку й вимушені сидіти в цьому лайні: спершу через власні ідеї і переконання, потім — з відчуття обов'язку перед знекровленою країною, і зрештою через те, що замість них просто нікому робити цю брудну роботу.

Другого хлопця звали Сірьожа. На відміну від Макса, він тримався доволі стримано і справляв враження якогось охвіщера. Після двох-трьох коротких ввічливих тем запала мовчанка.

— А це правда, що ти письменник, Андруха? — спитав Сірьожа.

Як відповідати на це питання, я, сказати щиро, не знаю досі.

— Та шось пишу трохи.

— О, клас, я теж хочу книжку написати, розкажеш як?

— Та нефіг петь, то не так і складно, — трішки (м'яко кажучи) спростив я складність процедури.

Сірьожа дуже надихнувся моєю відповіддю і почав насипати неочікувано дитячі запитання про створення книжок, на кшталт: «Що робити, якщо книжки ніхто не купує?».

А я і не проти. Це доволі зручний спосіб хоч якось влитися у складний і вельми

специфічний колектив військових. Тож до першого блокпоста ми, у кращих традиціях столичної інтелігенції, заїхали за розмовами про літературу.

Кожні декілька кілометрів стояли блокпости з представниками різних організацій: і поліція, і військові, і військова поліція, на деяких були навіть медики. Бракувало хіба пожежників і газовиків.

Зрозуміти, що я близько до зони бойових дій, найперше вдалося аудіально: про це недвозначно натякали вибухи частотою раз у хвилину. А потім усе стало зрозуміло й візуально, коли на дорогах, замість звичайних машин, можна було побачити тільки «уазики», «хамві», якісь неймовірні «мрапи», «навари», «л 200» тощо.

Усі неохайно пофарбовані у всеможливі відтінки темно-зеленого і з дивними «рогами» неймовірних форм на даху. Це була епоха персональних РЕБів — таких електронних штучок з антенами, що

випромінювали в ефір радіоелектронне сміття, чим збивали з пантелику дрони і їхніх операторів.

Машини гасали, як осатанілі. То тут, то там ходили озброєні військові в камуфляжах різного походження. І хоч село, у якому нас розквартирували, було за декілька кілометрів від лінії зіткнення, та все ж навіть тут стрілокотня лунала доволі часто. Хто стріляв і в кого — було для мене загадкою.

Чергове селище, яке ми проїздили, скидалося на спустошений салун у фільмі про дикий захід, от тільки замість ковбоїв із револьверами на конях тут були солдати з «калашами» на розвалених японських шкапах пікапах.

— Андрюх, а знаєш який бізнес тут процвітає? — відірвав мене від глибоких спостережень Турбо.

— Проститутки? — вирвалося в мене кліше.